

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1354/2023
13.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Драгане Маринковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Зечевић адвокат из ..., против туженог Универзитета у Новом Саду, Факултет техничких наука са седиштем у Новом Саду, кога заступа Соња Хаџи Борјановић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4966/22 од 14.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 13.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4966/22 од 14.12.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4966/22 од 14.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4966/22 од 14.12.2022. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2460/2021 од 19.09.2022. године у делу одлуке о трошковима поступка преиначена тако што је туженом, поред досуђеног износа накнаде трошкова поступка од 49.100,00 динара, досуђен још и износ од 9.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док је у преосталом делу жалба туженог одбијена, а жалба тужиоца одбијена у целости и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2460/2021 од 19.09.2022. године потврђена у преосталом делу којом је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу за период од 01.06.2018. године до 01.07.2021. године исплати накнаду трошкова за исхрану у току рада у укупном износу од 68.347,50 динара и накнаду трошкова регреса за коришћење годишњег одмора у укупном износу од 87.467,85 динара и то у појединачним месечним износима утврђеним у изреци побијане пресуде са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, као и захтев за накнаду трошкова поступка са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате (став први изреке) и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 49.100,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док је одбијен са захтевом за исплату законске затезне камате на досуђене трошкове поступка од пресуђења до извршности пресуде (став други изреке) и тужилац ослобођен од обавезе плаћања трошкова судских такси (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је из свих законом прописаних ревизијских разлога благовремено изјавио ревизију предвиђену одредбом члана 404. ЗПП (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом праву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, код утврђења да је тужилац као запослени коме се плата исплаћује у висини вредности минималне зараде у јавној служби – високошколској установи, као кориснику буџетских средстава остварио право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тача 5. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате, поднета је 28.06.2021. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде износи 155.815,35 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд утврдио да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић